NN 83/2018 (19.9.2018.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-330/17-7 od 30. svibnja 2018.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1663

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Fedore Lovričević-Stojanović, predsjednice vijeća, Dijane Vidović i Slavice Marić-Okičić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Blaženke Drdić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, kojega zastupa opunomoćenica Irena Brezovečki, dipl. iur., temeljem generalne punomoći, broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (HAKOM), Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Umaga, koju zastupa opunomoćenik Dejan Španović, odvjetnik u Zagrebu, Trnjanska cesta 59, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora, izdavanja potvrde o pravu puta i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 30. svibnja 2018.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje djelomičnog rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/54, urbroj: 376-10-17-7, od 23. listopada 2017.

II. Nalaže se tužitelju naknaditi trošak upravnog spora zainteresiranoj osobi u svoti od 3.125,00 kn.

III. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na česticama navedenim u izreci toga rješenja u k.o. Kaštel, k.o. Kršete, k.o. Lovrečica, k.o. Materada, k.o. Petrovija, k.o. Savudrija, k.o. Umag, a koje su u vlasništvu Grada Umaga (ovdje zainteresirane osobe) (I. točka izreke). Elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. čine 16.133,20 m trase kabelske kanalizacije koja zauzima površinu 16.141,19 m2, 35.615,7 m trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova koji zauzimaju površinu od 18.447,85 m2 te 132 stupa o 262 prihvata (II. točka izreke). Utvrđuje se da visina naknade za pravo puta za nekretnine iz točke I, koju je Hrvatski Telekom d.d. obvezan plaćati Gradu Umagu, iznosi 240.574,00 kn godišnje, počam od 27. siječnja 2017. Rok za plaćanje naknade za prvu godinu je 8 (osam) dana od primitka ovoga djelomičnog rješenja (III. točka izreke).

Tužitelj je protiv citiranoga djelomičnog rješenja podnio tužbu zbog svih zakonom propisanih razloga. Iznosi sažetak predmetnog upravnog spora navodeći u bitnome da je tuženik dana 30. siječnja 2017. donio zaključak kojim je, između ostaloga, naložio tužitelju dostaviti Tablicu 1 za unos u aplikaciju za izdavanje potvrda o pravu puta za svaku pojedinu česticu koja je u vlasništvu Grada Umaga (dalje u tekstu: Grad) ili je u naravi opće dobro pod upravom Grada kao upravitelja općeg dobra, a na kojima je izgrađena elektronička komunikacijska infrastruktura i druga povezana oprema (dalje u tekstu: EKI). Navodi kako se sukladno praksi Visokog upravnog suda RH grad može pojaviti kao ovlaštenik naknade za pravo puta, samo u odnosu na one nekretnine za koje se može aktivno legitimirati kao njihov vlasnik ili upravitelj općeg dobra i to na temelju ovjerenih izvadaka iz zemljišnih knjiga iz kojih će biti vidljiv takav upis. S obzirom da se Grad nije uspio aktivno legitimirati kao vlasnik nekretnina odnosno upravitelj općeg dobra, tužitelj se protivio donošenju bilo kakvog privremenog rješenja te je predložio okončati postupak na način da se odbije zahtjev Grada za sve one nekretnine za koje se prema stanju u zemljišnim knjigama Grad ne može legitimirati kao vlasnik nekretnine ili upravitelj općeg dobra. U konačnosti je tuženik pozivanjem na članak 28. stavak 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12., 83/13. i 71/14., dalje u tekstu: ZEK) donio pobijano djelomično rješenje. Osim toga smatra da je tuženik prilikom određivanja trenutka od kada se računa obveza plaćanja naknade za pravo puta pogrešno primijenio materijalno pravo te je posljedično time neosnovano priznao Gradu pravo na naknadu za razdoblje od dana zaprimanja njegova zahtjeva. Naime, drži spornim je li tuženik prilikom određivanja početka od kojega se računa obveza